

LOJZE TOV KONJČEK!

GLASILO SLOVENCEV, KI IŠČEJO
MEDSEBOJNE STIKE.

Cenjeni bralci!

Za veliko noč smo si prijatelji, lahko bi rekel vsi kristjani, voščili vesele velikonočne praznike. Ampak koliko od nas, ki smo voščili vesele velikonočne praznike našim prijateljem in bližnjim, smo resnično pomislili, kaj smo pravzaprav rekli. Ali se je kdo vprašal, če to voščilo ni samo neke vrste slikovit izraz nečesa, kar je bilo rečeno le lahkomišlno?

Za koga od nas ima praznovanje velike noči to starodavno značilnost, katera bi temu praznovanju pristojala?

Še preden so cerkve velikonočno praznovanje predstavile njihovim vernikom, je ta slavnost že obstajala. V starih časih je bila namenjena poslovitvi od zime in začetku prebujanja narave po zimskem spanju, času ponovnega uživanja, preroditve in ponovnega začetka rasti. Več kristjanskih religij je to temo prevzelo.

Kje pa stojimo dandanes? Kdo še sploh pozna to začetno smisel, kar se tiče obhajanja velike noči. Vsaka čast pristojna našim duhovnikom za njihov trud vzdrževanja cerkvenih tradicij, ampak če vzamemo povprečnega človeka vsaj tukaj v Avstraliji, je velika noč za njih povezana le še z barvanimi ali navadnimi pirhi in pred vsem se veselijo prostega časa ki ga uživajo čez praznike, vseeno če so to kristjani ali ateisti. Ampak izraz, veseli velikonočni prazniki je ostal, kot še dosti drugih izrazov v našem življenju.

Mi, ki živimo v Zapadni Avstraliji niti ne moremo obhajati veliko noč kot slovo od zime, te tukaj pravzaprav ni. Ostane nam le še kristjansko ozadje vsakoletnih velikonočnih slavnosti. Kljub temu obišče cerkev veliko število vernikov, posebno če dobimo obisk slovenskega duhovnika. Za druge, če verujejo v kristjanstvo ali ne pa upajmo, da vsaj vidijo v obhajanju velikonočnih praznikov pomen starodavnih šeg, katere so oddaljene daleč v stran od današnjih navad. Duševna obnovitev bi nam morala vedno stati pred očmi, zakaj si torej ne bi izbrali ravno velikonočne praznike za obnovev spominov vsaj enkrat na leto?

Slovenci v Perthu (in drugje) se radi držimo tradicij in to je dobro. S tem vzdržujemo del naše kulture. Ampak tradicije, samo zaradi tradicije, postanejo sčasoma brezvrednostne. Zato je trenutna obnovitev v vsaki generaciji zelo važna. Ta pa pade v mnogih primerih v pozabljenost in lahko se zgodi da se generacije med seboj ne razumejo več. Zato bi ravno velikonočno praznovanje lahko služilo temu, če bi se vsak zavedal zakaj mi veliko noč praznujemo, da je vedno potreben nov začetek medsebojnega razumevanja. Mladi ljudje bi morali poskusiti razumeti starejše in starejši bi se morali tesneje približati mladini. To bi bila obnovitev v smislu velikonočne blagodejnosti.

Marsikdo bo morda rekel da pišem preveč poučno in doktrinarno. Kdo tako misli, naj ima prav ampak po mojem mišljenju je tak način obnovev za nas že dolgo zapadel. Torej začetni moramo misliti na takšne obnovev, pa tudi če je velikonočno praznovanje že za nami.

Pa še nekaj drugega!

Vedno več slišimo v sporočilih ali čitamo v časopisih o neobrzdanih nasiljih in uporabljanju fizične sile v privatnih domovih med družinami. Po navadi prisluhnemo takim novicam in jih potem simptomatično pustimo ob strani. Zavzamemo se jih le, če se nekaj dogodi v krogu naših znancev ali se zgodi med nami samimi.

Slišal sem že večkrat, da je družbeno življenje tukaj v zapadni Avstraliji bolj orientirano na moško stran. Ženskam je baje tukaj težje priti do svojih pravic in uveljavenja kakor pa v severni Evropi.

Uporaba sile je tukaj mnogokrat veljala kot dokaz moškosti, posebno v smislu obvladanja, kot je pač enkrat bilo v "glorificiranem Wild West-u".

Seveda so se časi spremenili, ne pa še vse stare navade. Imamo še slučaje, da pride mož domov iz cerkve (vseeno kakšne vere), se doma iz dolgočasje ali navade napije, potem pa pretepe ženo ali otroka. Najhuje v vsem tem je, da se policija "v družinske razmere" ne vmešava in v mnogih primerih družina ne pride do svojih pravic.

Če pa pogledamo na drugo stran, v našo imenitno družbo obilja, so razmere precej iste kot pri "navadnih" ljudeh. Tudi pri njih se ustvarja mnogo nezadovoljstva in je občutljivo v hišnem gospodarstvu.

Zavist, nevoščljivost in ljubosumnost tistih ki so se sicer ustanovili, niso pa dosegli njihovih ciljev katere so si predstavljali v njihovih sanjah, jim ne da miru in v mnogih primerih iščejo izhod iz njihove tuge s tem, da si najdejo grešnega kozla ali "trpina za tuje grehe", v svoji lastni družini. To so ljudje katerim se ni posrečilo, da bi se popolnoma uveljavili v njihovem poklicnem ali privatnem življenju. Ljudje te vrste postanejo v mnogih primerih tirani v lastni hiši. Uporabljajo svoje družine (ali partnerje), da se na njih znebijo svojih razočaranj in kompleksov.

Kdo so ti ljudje ki se poslužujejo sile v družini, samo da bi dokazali njihovo razgledno točko? V prvi vrsti so to tisti, katerim manjka spoštovanje do samega sebe (ne da govorimo še o spoštovanju do drugih) in popustljivost. Njihove občutke manjvrednosti nadomestijo s silo, ker niso duševno sposobni se izkazati kot odrasel mož-beseda, če pride do potrebne razlage in pojasnil.

Resnica je, da ni vedno moški vsega kriv. Nenapisan zakon pa je, da mora (ali bi moral) biti "on" tisti, ki se prepirom izogne in uredi kakršnokoli že situacijo s pametnim (izmuzljivim) premislekom, da razloži in popusti, kar se tiče družine in družbe v splošnem.

Finančni in drugi problemi v družini se ne morejo rešiti s silo. Vezati moža ali ženo na sebe s prepirom in drugimi ukanami, da bi on/ona ostal/a z nekom skupaj mogoče iz bojazni, je nemogoče. Vsaka uporaba sile, telesnega ali psihološkega značaja, je obsojena že v naprej na neuspeh. Nikdo ne doseže s silo ničesar, sploh pa ne vdanosti in ljubezenske naklonjenosti.

Iskreno,

%%%%%%%%%

Bojce

Mamica, očka in Janezek so se odpeljali na nadeljski izlet. "Lej očka, kako visoka trava je zrasla. Kaj je nihče ne kosi?" je vprašal. Najbrž res nihče, je zabrundal očka. In kakšna škoda se dela! In zakaj je nihče ne pokosi? Zato, dragi sine, ker je pri nas premalo kmetov. Zakaj? Zato, ker jih je zelo veliko odšlo v mesta, pa nima na kmetiji kdo delati!

Naslednjo nedeljo je Janezek z očkom odšel na nogometno tekmo. Še preden sta moštvi pritekli na igrišče, je opazil, kako skrbno negovana in natančno pokošena in prirezana je trava na igrišču. Pa je v zvezek zabeležil: **GORJE KMETIJSTVU V TISTI DRŽAVI, KI IMA NAJLEPŠO TRAVO - NA SREDINI NOGOMETNIH STADIONOV!** (se nadaljuje)

MODA Ženski svet po zadnji modi, vedno seksi, se vozi, hodi. Če dovolj so vitke krače, ženska si natakne hlače. A drugače mini, maks - vse se danes nosi v praksi! Nova moda nič ne skriva, vedno bolj je zanimiva: dolgo krilo - v tem je vic! - ima razporek - vulgo: šlic! MeRa

N A Š I T E M E L J I

Pesmi iz slovenskega srcâ -
vezi izseljenskega naroda,
ki v tujini je domâ domâ,

besede pisane in izrečene,
besede neizgovorjene,
ki v tkô se v bilskovitê misli sled,

ledene rože in ledene sveče
pojave kratke kratke sreče,
ljubezen, mati, oče, domovina

melodije naše poezije -
venci, ki jih spletajo poeti
iz rož na perutnicah domišlije,

vse to slovenske, naše so besede,
ki preživele so stoletja bede
pisane s solzami, tlako in krvjo,

ki kjerkoli smo, nas opominjajo:
z nego materine le besede
živela bo Slovenija.

P E S N I K

Kot redka školjka z biserom v sredini
med školjkami brez bisera se skriva,
tako poet največkrat skrit prebiva
med tisoči na zemeljski širini.
Kaj veš sodec po školjkini luskinii?
Zunanost njena često nevljiva
ne zdi se vredna ti pogleda - siva
a morda biserna je po vsebini.
Življenje, mehko ali t rdo, krasne
v srce poeta sklada melodije.
Molče, navidez ure dolgočasne,
poet presrečen, da je sam prebije.
Iz misli in občutkov blagoglasne
vrstice zлага ljudstvu v poezije.

S L A D E K P L E N

tiho zlato
zimsko čisto
mlado jutro

na jugu
južne hemisfere
iščem pesem
za prijatelja
na severni polobli

komaj vidna
v večnost vtkana
neslišna
enkratno zablešči

v rahlo pozibavanje
vodnih draguljev
prš sonca slika
mini mavrice
v ta spomin

prosojno zelenilo
treh mičkenih pajčkov
v vrtničnem grmičju
ena sama pozornost

vsak v srcu svojih
krožnic v pajčevini
čeka na svoj plen

moj sladko
me zaboli

M O L Č E Č A P E S E M

Pomisleki na poezijo
mi zapirajo oči. Globoko
v meni pesem zatrepeče.

K ustnicam je ni. Groza
pred osamelostjo nazaj
v notranjost mi jo vleče.

Saj, rada bi se naslonila
na sočutje sočloveka
za navidezno vsaj srečo...

Tako pa mučno spi.
Iztirjeno človeštvo
Ljubezni je prižgalo svečo.

Črne luknje

Ljudje brez lakote duha
so sami v sebi
črne luknje.

Glavé pohlepnege duha
izmozgajo se
v črne luknje

Tehnologija
brez modrosti napreduje v
črne luknje.

Modrost brez tehnologije
ustvari dom iz
črne luknje.

Tat, ki državi krade,
zida sebi in njej
črne luknje.

Država, ki okrade narod,
skoplje sebi
črne luknje.

Lumpenproletariat
v ozadju načrtuje
črne luknje.

Lumpenproletariat
v ospredju proizvaja
črne luknje.

Domovina je zdravje,
če so čiste njene
črne luknje.

Kdor v tujem svetu
svoj rod blati, ta ni vreden
črne luknje.

Zemlja, če bi mogla,
bi nam odrekla grobne
črne luknje.

Ko bo sonce proč,
bo Zemlja kaos lastne pra-
črne luknje.

KLASJE ZA DOLGOČASJE

ilo z ilom se peča
sila s silo se igra
ljudstva hrusta lakota

zli duh se koti
otroci materam napoti
strah se bohota

plodna prst brez pluga
politika prima vlačuga
aids usluga

povsod narkomani
kristjani pogani
zverine Zemljani

korupcija progres
kultura regres
delo stres

teroristi fanatizirajo
kabalisti eksploatirajo
eksorcisti inkasirajo

evangelizem razprtija
resnica umazanija
ljubezen fantazija

kasta mimo kaste
po Zemlji kužne kraste
Konec raaaste

za mlade nastanki
za stare ostanki
za Jugo sestanki

len gen
tri dva en
vija vaja - zen

NEDOKONČAN DVOBOJ *****

Utrujeno se je skobacala iz taksija in pričela pobirati torbe in kovčke. Umazana, izgubljena v vročini avstralskega poletja, se je nasmehnila svojim zimskim škornjem in toplemu puloveju, ki so jo bili, še pred dvema dnevoma, greli v Ljubljani. Plačala je šoferja, ki je nemirno postopal okoli svojega umazanega taksija in mu zaželela prijeten dan.

"Tudi vam", je odgovoril in si požvižgal.

Šele ko je ostala sama, se je obrnila po dvorišču. Vrtnice, blede rumene in bele, so nihale pod vročimi žarki. Veliki listi tiare iz Tahitija so veli trepetali v sapici, in med njimi so se kazali prvi popki cvetja. Srce se ji je pomirilo.

"Ni še cvetela, mene je čakala" je srečna pomislila. Še bolj kot na svoje orhideje je bila navezana na to otroško veliko drevo, ki je v zimskih mesecih bilo kot pet golih, zlakanih rok, ki prosijo za kruh, spomladi in poleti pa so te debele, kratke veje nosile dolge, čudovito zelene liste in potem, okoli februarja, ko se je avstralsko poletje poslavljaljo, so se pokazali belo rumeni, dišeči cvetovi tahitijskih otokov.

Pobrala je dva kovčka in stopila do vrat.

"Le kam sem dala ključke?" se je jezila in brskala po torbi, polni zmešnjave. Potni listi, denar iz petih držav, parfum, različne tablete, cigareti, pinkala, glej - jabolko, vse iz Ljubljane ga je nosila!

Šele takrat jo je opazila. Strmela je v njo, kot bi bila pošast, čeprav je bila tako majhna, da bi jo lahko držala v eni roki.

"Kdo si? Čigava si? Kaj delaš tukaj pri meni? Kako si drzneš sedeti na mojem oknu?" Tiho je Silva govorila mucu, in brez glasu ji je muca odgovorila. Njene oči, ki so bile ob enem barva pšenice in barva morskih alg, so jo opazovale brez strahu. Njen majhen gobček, bel, rjav, črn, siv (Silva je opazila, da ima muca vsaj osem barv v svojem kožuhu), je od časa do časa izpustil glas, in ni vedela, ali je podoben joku ali mjavkanju.

"Pa kaj ti je, si lačna?" Silva je končno odklenila vrata in med tem ko je nesla kovčke v spalnico, je pozabila na muco. Njene rjave oči so hitro pregledale

stanovanje,, da vse je bilo tam, ni imela tatov medtem ko je bila odsotna! Tako jo je bilo med potovanjem strah, da ji vse pokradejo, saj je o tatvinah in umorih vsak dan brala v časopisih. Avstralska mesta, ki so postajala kot Čigago ali New York; umori, popivanje, posilstvo, tatvine, mamila...

Utrujeno je vzdihnila in si pričela tako rekoč trgati hlače in pulover s prepotenega telesa in se gola napotila proti kopalnici. Nato se je spomnila še ostale prtljage na dvorišču in je neodločno obstala. Da, mora vse prinesiti noter, se nato zakleniti, šele potem se lahko varno tušira.

"Olala", je zacvilila, ko se ji je živa a mehka žoga zakotalila med nogami. Spoznala je muco z okna in jo jezno zagrabila in odnesla iz stanovanja. "Kako si drzneš? Kako si sploh upaš?" Skoraj grobo jo je spustila na okno. "Kaj pa če imaš bolhe ali uši, kaj jaz vem kdo si in od kod si!" Muca jo je jezno gledala in njeno malo telo je bilo ena sama razdražena grba.

"Oh, kar lepo se počutim, niti preveč utrujena od 25 urne vožnje z letalom", je zamrmrala Silva, potem ko je umita in sveža stopila iz kopalnice. Oblečena v lahno poletno obleko se je lačna odpravila v kuhinjo. Na razpolagi ji je bila črna kava in konzerve; hladilnik je že šest tednov sameval z odprtimi vrati, kot oropan grad.

Ujela je mucin pogled: topel, nežen, proseč, izgubljen. Silvine oči so izgubile del jeze in očitanja, in se potopile v mucinem pogledu. "Škoda, da nimam mleka", je pomislila, odprla vrata in ponudila mucu skodelico vode. Šele takrat je opazila, kako drobna je muca, vse kosti so se ji videle. A vendar, imela je usnjen ovratnik, torej nekomu je pripadala! Brez besed se je Silva vrnila v kuhinjo in napravila največjo napako v svojih petindvajsetih letih življenja. Odpra je eno konzervo sardin zase, in eno konzervo za muco. Hitro je zaprla vrata. Mucine oči, polne toplote in hvaležnosti, so jo jezile. "Nikar si ne misli, da bo to na dnevnem redu", je zamrmrala in obe sta pričeli jesti, muca na oknu, Silva stoje v kuhinji. Od časa do časa sta se spogledali.

Minilo je nekaj dni. Silva se je počasi spet privadila toku življenja. Glazba radija, ki jo prebudi ob sedmih. Poslušá resno glazbo, se v mislih pripravi na novi dan in na službo, in ko se pričnejo poročila, se po mačje raztegne in končno vstane. Kopalnica, kuhinja, soba, kjer se obleče in naliči in se okrasí z zlatnino. Potem v avto in okrog devetih je v pisarni; ljudje, telefon, pisma,

sestanki, prepiri. Ob enih se odpelje na bližnjo obalo in tam kosila, ob pesmi valov in kričanju galebov. Pomirjena se ob dveh vrne v službo in ostane do petih, ko se utrujena odpelje domov. Čaka jo tiho, prazno stanovanje, polno spominčkov iz vsega sveta. Čaka jo muca na oknu!

Silva je zvedela, da je muca od sosedovih otrok, da ji je ime Kati a da je nihče ne hrani in nihče je ne ljubi. Silva je torej spregovorila s sosedo, češ, tako pač ne gre! Da ona se muce pač usmili in jo hrani, a muca ji vedno uide v stanovanje, tam se lovita in iščeta in Silva je že večkrat bila pozna v službi, ker je po vseh štirih romala po tleh in iskala muco, ker je ni hotela pustiti cel dan v stanovanju.

"Kaj hočeš od mene, Silva? Naj si muco privežem kot psa in jo obdržim privezano ali pa v kletki?" ji je grobo odgovorila sosedka. "Prav, če je tako, bom pa tudi jaz takšna", si je obljubila Silva in tistega dne muce sploh pogledala ni. Zajtrkovala je na drugi strani stanovanja, da ni slišala mucinega lačnega joka. Ko se je kasneje vrnila iz službe, in jo je muca zvesto čakala pred vrati, jo je grobo spodila. A komaj je za sabo zaprla vrata, je muca že sedela na oknu in jo nemo opazovala čez prozorne zavese. Silvine oči so se poglobile v mucine in ji zagrozile: "Le počakaj, boma videle, kdo bo zmagal! Če bi jaz hotela muco, bi si jo že zdavnaj kupila, jo ljubila in pazila nanjo. A je nisem. Ti nisi moja, nimaš pravice, da se vsiliš v moje življenje. Razumeš?!" Le čuden lesket mucinih oči ji je bil za odgovor.

Bil je petek. Po treh dneh se je dvoboj še vedno nadaljeval, brez kretenj, brez besed. Silva ponoči ni mogla spati. Ni mislila na Ljubljano, ni mislila na samotno življenje, niti na službo, niti na prelepe školke, ki jih bo spet nabirala konec tedna, ko se bo potapljala v morju. Ni mislila na sodelavca Franca, v katerega je bila že dolgo zaljubljena, a on ni o tem nič vedel, preveč je bil zatreskan v svoj računalnik. Ni mislila na brata Toneta, ki se je pred kratkim poročil z neko Italijanko v Benetkah, daleč od staršev, daleč od Slovenije, kot ona... Tudi na mamo, učiteljico v Šiški, ni mislila, niti na očeta, ki se je, s svojo drugo ženo odselil v Piran. Ne, ni bilo prostora v njenih možganih ali srcu za druge ljudi. Le dva bitja sta bila pomembna, ona in muca. Le ena bitka je bila pomembna, tista med nedolžno in vdano potrpežljivostjo muce in jezo, trmo in neumnostjo Silve. In šele v petek se je Silva zavedala teh besed in čustev. Do takrat se je šla nek neumni dvoboj z muco, tako iz principa, iz trme, nenadoma pa je spoznala, da muca predstavlja vse dobre lasnosti, ona pa slabe. Obrnila se je na trebuh, otročje zagrabila vzglavnik in se razjokala.

"Silva, Silva, kako le moreš?" je karala samo sebe. "Le kako si lahko vse te dni jedla in pila, ko te je muca tiho opazovala skozi umazano šipo priprtega okna? Kako si jo lahko nekajkrat grobo potisnila od vrat, da je prestrašena zbežala pod parkiran avto? Zakaj si ji dala hrano, prijateljstvo in ji božala drobno telo, le za nekaj dni, potem pa si jo, brez srca, kaznovala za nekaj, kar ni storila? Silva, Silva..." je nadaljeval tihi glas njenega srca, "mar ne vidiš da muca ni ti? Pozabi na otroštvo, to je daleč, daleč. Pozabi na tista kratka leta sreče, predenj sta te oče in mati pozabila, se posvetila delu, politiki in avanturam, ko si ti nedolžna, lačna in izgubljena presedala dolge mesece, opazovala in čakala. Čakala na čudez, ki se ni zgodil... Silva, ali -"

Hlipanje se je pomirilo. Odločno je vstala, ura je kazala eno zjutraj. Dekle rjavih oči in mastnih rjavih las, dekle z zarjavelim srcem, v železnem oklepu, da ne bi več nikoli trpela, se je tiho napotilo v kuhinjo. Silva je odprla vrata. Zunaj na pragu je mirno spala muca, pod zvezdami in luno, pred vrati nekoga, ki jo je potreboval, a tega do sedaj ni vedel.

"Mirna, Mirna, prebudi se." Muca je že stala na oslabeledih nogah, kot da bi razumela, da ima novo ime, novo življenje, nov dom. Kot da bi razumela, da je dvoboj končan, in da ni pravega zmagovalca. Ne bo šla v stanovanje, če dekle tega ne mara, ne bo več cvilila in prosjačila na oknu. Mirno bo čakala na svojo skodelico mleka ali na konzervo, na božanje tresoč se roke...

"Mirna, oprost, bila sem tako grozna, tako neumna! Počakaj-" Silva je odprla konzervo sardin, nalila skodelico mleka in se vrnila na prag. "Tako, začniva še enkrat, tokrat brez napak." Medtem ko je muca tiho jedla, se je Silva vsedla na prag in se zastrmela v noč. Bilo je toplo in vlažno.

"Zbogom otroštvo", je zamrmrala. "Zbogom sovraštvo, jeza. Ko drugič obiščem starše in brata, ko bomo spet štiri stebri nekdanjega splava, razbitega na bregovih umazane reke, bom kot Mirna. Potrpežljiva, tiha, nezahtevna, nežna. Mogoče ne bo prepozno..."

Črtico napisala Danijela Hliš

Marcela Bole, Vic.

(Mati) Stara mati.

Stara mati v kotu sedi,
in premišlja, ne more verjet,
da je že tak' dolgo na svet'.

Otrok in mati je v srcu srce ---
mati čuti, kadar komu slabo gre.

Se spominja, kako je bilo lepo,
v materinem naročju, ji zreti v oko.

Ne nosi k materi slabih novic,
prinesi veselja, za šalo kak vic.

Ko je bila pridna in poslušala mamu,
smetano sladko je dobila v kavo.

Prinesi tablet, da bo mlajša postala,
za materin dan še dolgo, dolgo plesala.

Kmalu je sama mati postala,
ljubezen nepopisno otrokoma dala.

Prinesi ji cvetja, s tem jo razveseliš,
za zahvalo gotovo poljubček dobiš.

Dilys Rhodes, Kenwick.

Go away.

I saw a little mouse
his beady eyes I see,
running around the house
not half as scared as me.

I cross my legs in fear
please don't ask me why.
I dread that little demon
running up my thigh.

I jump upon a chair
and give a little scream,
as he runs around the legs
O'h I wish it was a dream.

I wish I had a cat
to catch that little mouse,
he'd chase him around the table
then thank goodness out of the house.

Cilka Zagar, N.S.W.

Good bye song and muddy waters!

God is laughing.
I am only praying, God.
My heart is as empty
as the expression in my eyes.
Thank you, God! I am still here.
I made it so far.
Best foot forward,
moderate voice,
the right size smile,
just enough wine
and daily bread.

Votlo trka sredi noči.
Bojim se odpreti,
strah me je v temi.
Zaspi mesec, ugasni zvezda,
vodi, Bog, vodi,
da ne bomo zašli,
pokličí še sina, Bog,
da ne bo v zmoti.

%%%%%%%%%

Obvestiti moram naše naročnike in bralce, da bo "Konjiček" za njegovo tretjo obletnico v oktobru nehal izhajati.

Zalostno je, ampak kaj more človek napraviti? Glaven vzrok nehanja so izdatki, časi se slabsajo in denar je vreden vedno manj. Moji izdatki (iz mojega žepa) se letno vrtijo okrog \$ 300.- in \$ 550.-, to je za kopiranje in vzdrževanje fotokopirke. Ni ravno toliko ampak za enega penzionista je dovolj.

Moje starostno pešanje? Ne bi se tožil. Zadnjega maja sem obhajal 70-letnico, kar ni tako tragično vendar moji prsti postajajo vedno bolj trdi, napada me namreč vnetje sklepov (Arthiritis). Najhuje pa je, da tukaj pri nas ni Slovence, ki bi pokazal zanimanje ali bil pripravljen za kakršnokoli že pomoč, kar se tiče vzdrževanja pisanja in slovenščine v splošnem. Tako prepadamo počasi in sigurno, dokler nas več ne bo! Zbiranje novic potaja vedno težje in stane tudi denar. Ne preostane mi drugo, moram se "predati".

Vaš urednik. *R*

Sreča.

I.

»Kjer mavrica se vprè v goré,
vodé, livade,
O vznožji sreče zlato jabolko
imade.

Ta zlati dar si prisvoji
zemlján,
Če neopažen srečno se do njé
pikrade.«

Pravljici ti mladenič verujóč
Srčno napoti po bogate se
zaklade.

Željno v prikazen to vablivo
zroč

Čez reke brodi, drzno skaka čez
propade;

Ne straši ostra, trnjeva ga pot,
Kaj njemu to, da krvavé mu
nóge mlade?

Naprej hití, naprej, ... zdaj bo
pri ní; —

A ta nakrat se vmakne mu v
meglã grmade...

Mladenič tak je tisočkrti
vsak:

Pred dušo nada čara mu sijajne
vzgrade,

Češ: »tù boš srečno bíval neki
dan;«

A ko pri vhodu že je, stavba
vsa razpade.

Za srečo leta vsak, ki tú je ní,
In upa vedno, dasi vse lažó mu
nade, —

Da šteje revež stokrat sto
prevâr,

Ko ude trudne k zadnjemu
počítku klade!